

Haziran

Gezi günlerinden bir gün: 11 Haziran. Artık dayanamayıp gaz maskesi ve deniz gözlüğü aldığım gün. Kendimi ve kameramı barikatlara ışınlamak için can atıyorum. Fakat deniz gözlüğünün mavisini almışım. Her şey ve herkes o kadar güzel görünüyor ki. Hayata mavi efekt filtresiyle bakıyorum. Gezi günlerini de hep bu renkle ve kulağımda 'Bu daha başlangıç, mücadeleye devam' sloganıyla birlikte hatırlarım. Bir de özgürlüğün kokusuyla. Evet, ne zaman gezi günlerini hatırlasam burnuma özgürlüğün kokusu gelir. İktidarı, otoriteyi, sistemi deliye çeviren o dünyanın en güzel kokusu.

Kendimi Talimhane'nin sokaklarında buldum. Artık çatışmalar sokak aralarında, köşe başlarında, kısa mesafelerde yoğunlaşmıştı. Gaz maskeli, baretli, eldivenli, kalkanlı ve sapanlı öncü kuvvetler gaz kapsülleriyle dans ederken arkadaki kuvvetler sloganlarıyla destek veriyordu. Binlerce kişi, ellerindeki tenekeleri çalıp, dillerindeki sloganları üflerken; kötü ruhları kovmak için yapılan toplu bir ayinde gibi görünüyordu.

11 haziran aynı zamanda benim fotoröportajdan videoröportaja geçtiğim gündür. O zamana kadar yaptığım her işte video çekerken dayanamaz, muhakkak fotoğraf da çekerdim. Dolayısıyla yaptığım kurgular hep multimedya olurdu. Bu kez hazırlıklı ve kararlı, aylardır teorize ettiğim videoröportaj kuramımı tek bir cümleye indirgemiştim: 'Fotoğrafı gördüğün anda deklanşör yerine kayıt tuşuna basacaksın oğlum'. Fotoğraflarla anlattığım hikayenin en can alıcı cümlelerini bu kez video ile kuracaktım. İlk videoröportajım için bundan daha mükemmel bir pratik olamazdı. Fotoğraf çekmeyeceğime dair tövbemi ettikten sonra yılan gibi süzülerek barikatlara aktım. Ama birinci dakika golünü bir gaz kapsülü olarak ayağıma yedim. Maçı durduracak bir hakem olmadığı için mecburen topallayarak devam ettim.

Atmosfer müthişti. Her an, adrenalinin dorukta olduğu bir aksiyon sahnesi gibiydi. Sokaklardan meydana çıkıyor, oradan parka giriyor sonra yine sokaklara dönüyordum. Neredeyse sürekli kayıttaydım. Nereye baksam, neyi çeksem tarihi bir belgeydi. Günün sonuna doğru kötü ruhlar kovulmuş, kimyasal gaz kokusunun yerini yine özgürlük kokusu almıştı. Halk meydanda toplanmıştı. Taksim Meydanı'ndaki eski otobüs duraklarını bilirsiniz. Onlardan birinin üstüne çıktım. Onbinlerce insan hep bir ağızdan faşizme karşı baş kaldırıyordu. Bu bir devrimdi. O an orada olan herkes; eşit, adil, özgür ve barış içinde yaşayabileceğimiz bir geleceğin formülünü keşfetmişti.

AKM'nin önünde sıkışan 30-40 kadar polise 'sık bakalım sık bakalım biber gazı sık bakalım...' sloganı atılıyordu. Bulduğum otobüs durağından bir diğerine sonra bir diğerine doğru ilerleyerek AKM'ye en yakın olan otobüs durağının üstüne yerleştim. Böylece yaşananlara en hakim noktadan tanıklık edebilecektim. Gaz maskemi ve gözlüğümü çıkarıp hayatımın bu en mutlu anının tadını çıkarmaya karar verdiğimde polis kordonunun önünde bir hareketlenme oldu. Ne olduğunu anlayamadan polisler halkın üzerine gaz yağdırmaya başladı. (Ertesi gün tüm haber kanallarında(!) şöyle deniyordu: Polis, taş atan eylemcilere müdahale etmek zorunda kaldı. Televizyona değil de videoaktivizme inanmak isterseniz buyrunuz: vimeo.com/167389117)

İnsanlar can havliyle Gezi Parkı'nın içine doğru kaçmaya başladı. Aradaki sette oluşan izdihamda insanlar ezilme tehlikesi yaşıyor, fakat polis sıkışan insanların üstüne gaz atmaya devam ediyordu. Her şey gözümün önünde olup bitiyordu. Polis saldırısı başlamadan önce kayıttaydım ve meydan tamamen boşalana kadar kayda devam ettim. Çekim yaparken gaz maskemi ve gözlüğü tekrar takamamıştım. Gazdan yaşanan gözlerim hiçbir şey görmüyordu. Gebermek üzereydim. Hayatımın en mutlu anı, birkaç dakika içinde hayatım boyunca unutamayacağım bir kabusa dönmüştü. Sloganların yerini haykırışlar, can çekişen, kriz geçiren insan çılgınlıkları almıştı.

Bu fotoğrafı kendime geldiğim ilk anda çektim. Benim gibi otobüs durağının üzerinde mahsur kalan bir fotomuhabiri arkadaşım bana doğru yürüyordu. Birkaç dakika önce onbinlerce insanın olduğu meydanda birkaç dakika sonra polis dışında kalan tek insan oydu. 30-40 bin kişi 30-40 polisin attığı kimyasal gaz yüzünden ölümle burun buruna gelmişti. Bu anı her hatırlayışımda kendime şunu sorarım: 30-40 bin kişi niye 30-40 polisin üzerine yürümez de kaçır? Siz de sorun bu soruyu kendinize. Cevabınız hazır olsun.

